

LBRIS

We know
books

RAPHAËLLE GIORDANO

**Fericiți
cei vulnerabili,
căci prin ei
pătrunde lumina**

Traducere din limba franceză de
ANCA MĂGUREAN

 UNIVERS

Când primești un mesaj de la un bărbat în ajun de Sfântul Valentin, în mod logic, acest lucru prevestește niște intenții încântătoare. Acest SMS primit cu câteva clipe mai înainte, această simplă frază, ar fi entuziasmat și copleșit orice femeie.

Dragă Alice. Ia-ți doar o periută de dinți. Am să trimit o mașină după tine...

Adorabil. Aparent, *partenerul potrivit* ei a simțit dorința de a-i pregăti o surpriză. Nu îndrăznește să spună „iubitul ei“, deoarece au făcut cunoștință cu doar trei săptămâni mai devreme pe un site de întâlniri. Stând bine să se gândească, i se par ciudate vremurile acestea în care se vorbește mai degrabă de *partener potrivit* decât de iubit. Uneori, se gândește că ar fi preferat să trăiască în secolul al XIX-lea, când bărbații le mai făceau curte femeilor și când galanteria era o obligație. Să faci curte înainte de a face dragoste. Un gând demodat, dar extrem de plăcut. Azi, relațiile se trăiesc în viteză. În câteva clicuri, un contact. În câteva mesaje, o întâlnire. În câteva ore, toate liniile sunt trecute. Nu la asta visează ea. Totuși, ea este prima care tot adună întâlniri virtuale, ajungând să petreacă seri lungi dând „swip“ bărbaților de pe site-urile de întâlniri. Cu degetul mare

la dreapta pentru *da* sau cu degetul mare la stânga pentru *nu*... Destinele îndrăgostiților se lasă acum în seama unor algoritmi. Ce-ar fi gândit străbunicii ei despre noile practici care nu oferă altă alegere decât renunțarea la farmecele hazardului și la farsele destinului, totuși atât de savuroase uneori? În două generații, romantismul s-a redus dramatic. Latura ei nostalgică regretă acest lucru. Însă, pe de altă parte, binecuvântează aceste aplicații care îi permit să intre în contact cu semenii ei fără să se expună direct. Ascunsă în spatele unui ecran, se simte mai în largul ei pentru a face cunoștință. În viața adevărată, e o altă poveste. Se știe *specială*, ceea ce-i face căutarea și mai dificilă. „Inclasabilă“, acesta este cuvântul care îi vine în minte. Este conștientă că aspectul ei fizic nu poate fi pe gustul tuturor. Fără îndoială din cauza stilului ei vestimentar: îi place să se îmbrace original, uneori excentric. Are tendința să se camufleze în haine care nu-i pun în mod special formele în valoare. Tot la fel, își lasă cel mai adesea părul des, castaniu-roșcat, să-i acopere o parte din față, și bretonul lung și ciufulit să-i ascundă strălucirea ochilor de un albastru de piscină. Pare cu totul în contradicție să optezi pentru un look care bate atât de tare la ochi când, în fond, ești o persoană înlemnită de timiditate. Ai crede că a găsit în extravaganța ținutelor ei armura necesară ca să îndrăznească să vină în contact cu lumea. Căci oamenii îi provoacă puțin teamă. Nu ar recunoaște-o cu voce tare, dar asta este realitatea. Cu firea ei hipersensibilă, nu vede „oamenii“ ca toată lumea. Fără să vrea, își imaginează capacitatea lor de a răni, de a dezamăgi, de a înșela sau de a abandona. Uneori, remarcile lor o rănesc. Se teme de privirea sau de judecata lor. Dar, în această clipă, ea este cea care se uită la ea cu asprime în oglinda din sufrageria micuță. Își duce mâinile la obraji și cascade ochii într-o strâmbătură tragică, pe care în alte împrejurări ar fi considerat-o amuzantă.

– Ce-o să mă fac?

Se gândește din nou la *partenerul potrivit* și la acel mesaj afurisit. Totuși, ar trebui să fie încântată. Tânărul este fermecător. Se vede limpede că e îndrăgostit de ea.

Lucrurile au mers repede între ei. Un feeling imediat, o fluiditate neașteptată în discuții. O grămadă de motive bune care ar putea justifica ambalarea asta evidentă, ce are drept consecință propunerea grijulie și înduioșătoare. Doar că, în loc să se bucure, e distrusă.

Cum să explice că invitația o aruncă în acea stare de stres disproporționată și de neînțeles pentru majoritatea oamenilor? Cine ar putea imagina filmul interior instantaneu care i s-a pus în mișcare în cap doar când a citit cuvintele „periuță de dinți“? „Periuță de dinți“, pentru ea, nu înseamnă doar „periuță de dinți“. Nu. Face trimitere la noțiuni mai încărcate de anxietate. Certitudinea unei nopți petrecute într-un loc necunoscut. Un apartament închiriat? Un hotel, poate? Dar unde? Și dacă idiotul – frica îi provoacă o formă reflexă de agresivitate – a avut ideea nebunească să cumpere un bilet de tren sau, și mai rău, de avion?

Promisiunea unei nopți de dragoste într-un loc misterios ar trebui să o înveselească și să o bucure. În sine, nu are de ce să-și bată capul: domnul propune, doamna acceptă, îndrăgostiții se întâlnesc și se simt bine... Scenariul clasic pentru persoanele normale. *Toată lumea știe să facă asta*, își spune ea. Toată lumea, în afară de ea. Chiar nu se simte în stare să înfrunte această situație cu multiple necunoscute. Dându-și seama de incapacitatea ei, stresul capătă nuanțe de tristețe.

„Ia doar o periuță de dinți...“

E aproape comic. Pretendentul ei are cea mai mică idee despre ce conține „trusa unei femei“? Iar cu cât o femeie e lipsită de încredere în sine, cu atât „trusa“ este mai impunătoare. Altfel

spus, trusa ei umple de una singură un rucsac. Peria de păr, placa de întins părul, demachiantul pentru față, demachiantul pentru ochi, crema de zi, crema de noapte, pudra matifiantă, fondul de ten, mascara, eyeliner, blush, pensule mici, pensule mari, paleta de fard de pleoape, dischete din bumbac, și mai ales, cel mai important, anticearcănul, prietenul intim al dimineților triste...

Fără să mai vorbim de arsenalul secret: dopuri de urechi fără de care nu doarme, pe care ar trebui să le poată pune discret în timpul nopții fără ca el să-și dea seama, analgezicele în cazul apariției potențiale a unor dureri inoportune, melatonina, chiar anxioliticul, în caz că insomnia lua o întorsătură proastă... Fără să mai vorbim de bateria externă de rezervă, pe care o ia pe lângă priza clasică, ca să fie sigură că-și poate încărca telefonul în orice împrejurări (hotel în sălbăticie, până generalizată de curent, uragan...). Alice manifestă multă creativitate imaginându-și catastrofe posibile, iar simțul exagerării o face chiar să zâmbească. Are o anxietate simpatică, colorată cu o doză bună de autoironie și umor. Așadar, telefonul ei mobil: obiectul vital dintre toate celelalte în escapada care i se impune, deoarece un telefon încărcat e colacul de salvare indispensabil pentru a-i trimite un SOS unei persoane apropiate sau unui taximetrist ca să fugă dacă situația devine insuportabilă... Nu pleacă niciodată fără să-și strecoare în geantă și ceva de mâncare, în general biscuiți, compot la sticlă sau o tabletă de ciocolată (ce poate fi mai anxiogen decât să te trezești blocată între cei patru pereți ai unei camere de hotel, cu stomacul gol, singură cu foamea nervoasă nocturnă?), o sticlă de apă în cazul unui acces de tuse iritată în transporturi, șervețele Kleenex (nu vrea să ruște să se sufoce cu muci, nici să fie nevoită să și-i sufle cu degetele).

Dar dacă sforăie?

Filmul prost continuă. Pentru o clipă, încearcă să vadă partea bună a lucrurilor.

Și dacă ai petrece o seară grozavă?

Bună încercare, dar... nu. Toate motivele rele o iau din nou cu asalt, iar rezistențele i se ridică asemenea unor bariere de netrecut. Totuși, încă ezită și acest conflict interior îi este de nesupportat. Ce trebuie să facă, ce trebuie să spună? Se învârte în cerc, deși ar fi suficient să se afirme. Să spună: „Nu, nu-mi convine asta“. Pur și simplu. Dar tocmai asta constituie o parte a problemei: nu știe să spună nu. În plus, nu-și asumă cine este, și cu atât mai puțin vulnerabilitatea... Ar vrea atât de mult să-i poată accepta propunerea! I s-a întâmplat deja să spună da. Iar creierul ei a înregistrat cu conștiinciozitate rezultatele jalnice ale experienței. Își aduce aminte că, de fiecare dată când a petrecut o noapte cu un bărbat pe care abia îl cunoștea, nu a dormit. Într-o cameră de hotel, e angoasată de faptul că nu poate sta singură. După ce face dragoste, cei mai mulți dintre bărbați adorm buștean. Iar ea stă. Așa, cu ochii în tavan. Are impresia că nu trebuie să se miște, de frică să nu-l trezească pe celălalt, iar ca să adoarmă are nevoie să se miște, să-și întindă picioarele la patruzeci și cinci de grade, să se învârtă de pe o parte pe alta, uneori să dea plapuma la o parte... Fără să știe, *partenerul potrivit* i-a trimis o călătorie dus pentru o noapte albă. Iar atunci când nu doarme, nu mai este aceeași. Ca atunci când Mogwai devine Gremlin. Oboseala, anxietatea, crisparea pun stăpânire pe ea, angoasa crește, iar ea are doar un singur gând în minte: să fugă. Nu-și poate permite așa ceva. Și ce rușine să-i facă asta partenerului ei pentru o noapte! Ar lua-o personal, cu siguranță. Iar rușinea ar împiedica-o să-și mărturisească blocajele și ciudățeniile ridicole.

„Am să trimit o mașină după tine.“

Creierul ei lansează un cod de alertă în fața informației lipsă. A uitat să spună unde. *Unde, la naiba?* Se întoarce la agresivitatea reflexă a persoanei hiperanxioase aflate la limita unei crize de nervi. Închide ochii. Își dă seama că nu e furioasă pe el, ci pe ea. De o mie de ori a visat un bărbat care să îndrăznească romanțismul unei surprize frumoase. Căci adoră această formă de creativitate amoroasă.

Oamenii „normali“ ar spune că exagerează, că nu are decât să bea două cupe de șampanie și că totul va merge de la sine, că e păcat deoarece trece cu siguranță pe lângă niște momente grozave. Și, na. Rușinea și vinovăția se adaugă angoasei acum. Ca de obicei. Ar vrea atât de mult să fie ceea ce nu este. Își aude bătăile surde ale inimii lovindu-i pieptul. Ar trebui să fie cele ale femeii îndrăgostite, emoționate și mișcate de acest cadou de Sfântul Valentin. Nu o astfel de presiune. Oștează de-ți rupe inima. E dezamăgită de ea însăși și nervoasă pe el. Dar el nu ar putea ghici că numai cuvântul „surpriză“ o face să se piardă cu firea. Nu ar îndrăzni niciodată să recunoască. La douăzeci și opt de ani, niciuna nu a trecut Capul Horn al perioadei de trei luni, sfârșimându-se de recifele personalității sale complexe.

Se uită cu tristețe la mesaj. Știe că această propunere este bătaia de clopot a relației sale abia născute. Nu va avea curajul să se justifice. Să explice care sunt riscurile pentru ea. Să-și dezvăluie partea de umbră acestui cvasinecunoscut. El nu ar înțelege. Ar considera-o ciudată. Sărită de pe fix. Egală cu zero. Totul s-ar întâmpla foarte repede. Ca de obicei. Nu va căuta să afle mai multe. Ar lăsa câteva zile de tăcere de bună-cuviință înainte de a-i trânti mesajul de grație, săgeata de despărțire.

Nu ar avea timp să-i spună că nu o cheamă Alice.

Auguste e la volan, iar alături de el stă directorul său, Gérard. Conduce mașina de serviciu a societății. O mașină scoasă din cutie, aleasă cu grijă în chip de semn exterior de succes și pentru a-și pune în valoare notorietatea biroului de studii pe lângă clientela de înaltă clasă. Șeful său bate din degete pe diplomatul luxos din piele neagră rezervată pentru întâlnirile importante. Împreună vor trebui să poarte imaginea Eden Garden, biroul de studii expert în ecologizarea și amenajarea peisagistică. Este vorba de un buget mare. Un buget potențial foarte mare, așa cum a indicat clienta prin telefon. Gérard a vorbit deja mult cu ea. O femeie încântătoare care i-a povestit despre casa ei mare de la Rueil și despre ce-și dorea pentru exterior, deși nu se hotărâse încă pentru un stil de grădină în special. Acesta este subiectul primei întâlniri față în față pe care a acceptat-o, după ce s-a asigurat înainte de seriozitatea cererii. Procedura e simplă: persoanele care sună pentru a obține un deviz trebuie să trimită în prealabil fotografii cu locul pentru a-și expune problematica peisagistică. Opt persoane din zece fac asta. Ceea ce elimină din capul locului douăzeci la sută din cei care nu sunt suficient de motivați în cererea lor. Gérard este un bărbat pragmatic.

Preocupat ca întâlnirea să se desfășoare în cele mai bune condiții și pentru a-și oferi toate șansele să obțină acest contract mirific, Auguste discută despre argumentele care trebuie expuse pentru a-i seduce pe eventualii clienți promițători, domnul și doamna Montlhéry. Știe că, într-o prezentare, forma contează la fel de mult ca fondul. Intonația, exprimarea nonverbală, sincronizarea gesturilor cu interlocutorul... Acordă multă importanță acestor mici secrete de bun comunicator și expert în tehnici de vânzare. Se antrenează repetându-și discursul cu Gérard, ca un actor care își repetă textul. Tonul vocii este calibrat cu grijă pentru a exprima încrederea în sine și un profesionalism de nezduncinat.

– Se vede că ai lucrat! Bravo. E altceva decât anul trecut.

Auguste primește cu bucurie complimentul din partea directorului său. Este adevărat că anul trecut pierduse controlul într-o întâlnire decisivă cu un client, ceea ce la vremea respectivă îl nemulțumise pe Gérard. Pe alocuri, Auguste bâiguise, se încurcase în prezentarea opțiunilor și își pierduse brusc șirul ideilor... Auguste nu ar fi mărturisit pentru nimic în lume că vinovat de toate acestea era tracul care pune stăpânire pe el când mizele erau prea importante. Se scuzase sec față de Gérard, pretextase o problemă personală care îi tulburase concentrarea. Directorul îl crezuse și îi iertase această slăbiciune de la oral, cucerit pe de altă parte de calitatea muncii arhitectului său preferat. Auguste detestase acest episod și în niciun caz nu dorea să fie prins că dă greș! Așa că apelase la serviciile unui coach care să-l facă să capete mai multă dezinvoltură. Rezultatele din afară erau mai mult decât satisfăcătoare... Totuși, pe dinăuntru, era o cu totul altă poveste. Auguste reușea acum să-și mascheze stresul, dar, din nefericire, nu-l putea face să dispară.

În mașină, cei doi bărbați sunt acum tăcuți, fiecare cufundat în gândurile lui. Auguste stă cu ochii țintă la drum. Ridul de pe frunte i s-a adâncit, mâinile i s-au crispat pe volan și pleoapa stângă îi zvâcnește imperceptibil. Își întoarce capul spre Gérard și speră din tot sufletul că acesta nu îi va remarca semnele de nervozitate. Nu, se uită pe fereastră, fără îndoială concentrat să calculeze toate ipotezele prezentării cu multiple aspecte pe care intenționează să le propună clienților.

Auguste încearcă să-și împrăștie îngrijorarea și caută în minte cuvinte care ar putea să-l calmeze. Se gândește la anii când juca rugby și la ce striga antrenorul echipei la vestiare. „Fiți tari, băieți! Arătați-le ce aveți între picioare! Sunteți niște nătăfleți sau ce?” Își recită în minte toate îndemnurile de suport. De obicei, tipul acesta de autosugestie funcționează. Dar azi este copleșit de importanța întâlnirii. Transpiră. Sângele îi fierbe. Se află la o cotitură profesională. Dacă reușește să treacă peste acest dosar important, există mari șanse ca Gérard să îi propună în cele din urmă un post de asociat. Visul lui de ani de zile. Auguste a sacrificat multe pentru carieră. La treizeci și trei de ani, nu s-a căsătorit și nu are copii. Ce contează! Când era copil, era luat adesea în răs de puștii de vârsta lui, din cauza ochelarilor verzi fluorescenți și a numelui caraghios. E greu să porți prenumele unui împărat când ai o față de clovn. Din cauza asta a ales rugbyul. Bicepsii intimidanți. Și lentile de contact a căror existență o binecuvânta în fiecare zi. Când a ajuns la liceu, devenise chiar un băiat foarte curtat. Se simțea în sfârșit fericit, bine în pielea lui. Până ce o experiență sentimentală urâtă să-i distrugă din nou stima de sine încă instabilă... O poveste ale cărei efecte le mai resimțea încă în viața lui de bărbat și azi. Auguste are ceva de dovedit lumii, lui însuși... Își dorește cu ardoare să se bată și să arate de ce este în stare. În primul rând,